

VENNEN

1. ÅRGANG NUMMER 4 APRIL 1949

INDHOLD:

Nogle randbemærkninger.....	45
De farlige snyltere	47
Hvorfor er vi sådan?	50
Bør »Vennen« forbydes?	53
En brevveksling om registrering	56
Bort med »ismerne«	57
Om kvinders indbyrdes kærlighed	58
Fra livets arena.....	59

NOGLE RANDBEMÆRKNINGER

Af Argos

Igen har der været møde om Kinsey-rapporten, hvilket viser, at vi befinder os i en gæringstid, hvor seksualbegreberne står foran en positiv omvæltning m. h. t. oplysning og indsigt. Mindre dogmatik, fri og rigtig bedømmelse af menneskets seksualliv i dets forskellige afskygninger bliver forhåbentlig resultatet.

Hvad er seksualitet? Kan man forstå uden at vide? Kan man med logik forstå mere af seksuallivet end bonden, der fører koen til tyr? — At forstå, er det ikke at lade en opfattelse blive formidlet gennem følelserne? I seksualiteten vil de følelsesmæssige forestillinger kaldes fornemmelser, fordi de er en del af menneskets inderste væsen. Menneskets seksualitet er en fremdrift af ganske bestemt tone og farve, der er tilstede hele livet, ligefra det infantile ved fødslen, over pubertetsperioden, modenhedsalderen til det senilt-infantile ved livsafslutningen.

Manglen på kendskab og forståelse af seksuallivet har gennem tiderne fornedret mennesker med et seksualliv, der lå udenfor den såkaldte »norm«. Det var mennesker, hvis energi og initiativ blev slukket. Gennem ufrivillig askese — frembragt af dumhed og fjollede moralbegreber — er intet frugtbart skabt. Askese betyder stagnation.

Indenfor menneskets seksualliv er vel nok det interessanteste problemet *biseksualitet*. Hvad er det, der betinger, at et såkaldt heteroseksuelt menneske kan tiltrækkes af sit eget køn? — Fysisk består ethvert levende væsen af mandlig og kvindelig substans. Disse to er de faktorer, der er det skabende grundlag for alt liv. De virker stadig på hinanden, og deres forening får livet til at blomstre.

En såkaldt normal mand er som en diktator. Han holder den kvindelige del af sit væsen indenfor skrankerne af livsudfoldelsen. Fjernes fra kroppen kan den ikke, da denne så vil gå til grunde. F. eks. ser vi den kvindelige del af os give sig fysisk udtryk som rudimenter i form af de mandlige brystvorter og pungen (scrotum), der kan være en sammenhæftet skede — sådan er det hos enhver mand — men begynder den indre sekretion at komme ud af balance, kan den kvindelige del tage overhånd, og forandringer vil finde sted, både fysisk og psykisk. *Hvad*

der betinger disse forandringer, der kan omskabe et menneskeliv så fuldstændigt, ved videnskaben endnu ikke.

For mig står den biseksuelle indstilling som den mest normale. Jeg synes, at her må ligge de største udviklingsmuligheder. Mig forekommer både den hetero- som den homoseksuelle indstilling at være ensidige.

Det er sikkert de færreste ægteskaber, der er »normale« i seksuel retning, men hvad er det, der gør, at en mand, der kan opnå tilfredsstillelse af sit seksuelle begær hos en kvinde, hengiver sig til en af sit eget køn, da han dog stadig kan få en kvinde? Måske højst som et »faute de mieux«, men er løsningen ikke den, at mænd af og til *kun* vil være sammen med mænd, f. eks. når mænd slutter sig sammen i klubber, foreninger o.s.v., hvor kvinder formenes adgang? Dirrer der — trods alt — ikke et seksuelt begær, mere eller mindre bevidst, bagved? Handlinger af ren fornuft forekommer vist ikke.

Man må skelne mellem en fysisk og en psykisk tiltrækning. I hvert fald vil forskellen i følelsen af venskab og kærlighed stå meget skarpt. Man erkender den ikke, man føler den. Den vil altid kunne spores i den seksuelle tiltrækning. Eet er i hvert fald sikkert: Forholdet til en mand vil altid betyde mere for den biseksuelle — en mere intens hengivelse, en mere varig hvilen i sig selv — end i forholdet til en kvinde. Foreningen med kvinden bringer ikke den følelse af enhed og samhørighed frem. Erindringen om den fysiske sammensmeltning med vennen virker mere velgørende, mere befriende.

Venskabet er vel det fineste udtryk for sand livskunst. Grundlaget derfor må være sympati mellem de respektive karakterer, gensidig agtelse og fælles bestræbelser i interesser af ædel art, i trangen til at meddele sig, i den stadig forstærkede trang til partnerens selskab. Derfor er venskab en styrke, ligesom kærligheden er en styrke for personligheden. Venskab og kærlighed beforder nyt indre liv. Der er altid noget betagende ved to mennesker, der griber efter hinanden og er grebet af hinandens væsen. Et venskab skal danne grundlaget for et evt. seksuelt forhold og ikke omvendt.

Alt dette skønne har gennem tiderne været hemmet af bigotteri og dumhed. Kirker og præster har fået Pan's fløjte til at forstumme. Afgørelsen for, om et seksuelt forhold skal finde sted, vil altid ligge hos det selvstændige menneske, og ingen såkaldte moralske sæder har ret til

indgriben. Ægte sædelighed kommer kun af erkendelse af sandheden.

Mangfoldige som mennesker, *så* mangfoldig er kærlighedens væsen. Seksuallivets variation er ikke en relativ, men en absolut størrelse. Når der tales om frihed, må man *ikke* glemme menneskenes uensartethed. Udgrunde kærlighedens væsen kan man ikke. Naturens tilkendegivelser er mangfoldige. Hvor kompliceret og af hvilken finhed er dog selv det ringeste arbejde fra naturens værksted. Med begrebet kærligheden og dens væsen er den skabende natur opfindsom og fremsynet.

Givetvis må der være straffebestemmelser for sædelighedsforbrydere (man er i dag ved at forstå, at disse stakkels, syge mennesker ikke hører til ved rettens skranke; i den tid, der ligger foran os, er det lægerne, der skal være dommere) — men der bør også være straffe for dem, der uden ret blander sig ind i voksne og modne kvinders og mænds seksualliv. Man glemmer, at gennem 2000 år har der været talt om kærlighed til næsten. Det indbefatter også agtelse og taktfølelse. Om mennesker er hetero-, bi- eller homoseksuelle og lever som sådan er *deres* sag.

Gid alle disse møder om seksual-rapporter og lignende, hvor videnskabsmænd og mænd, der har befolkningens tillid, samles, må bringe lys i det mørke, som så altfor længe har skjult tusinder af medmennesker, så at de frit kan komme frem og være med til uhæmmet at arbejde for helhedens vel.

DE FARLIGE SNYLTERE

Af Pan

I »Politiken« for den 22. marts finder vi under overskriften »Læderstræde-mordet foranlediger farlig forbryders anholdelse« en artikel, hvori det bl. a. hedder:

»Umiddelbart før det omtalte mord blev opklaret, henvendte der sig til politiet en ældre mand, som gerne vilde give en anmeldelse om noget, som han hidtil havde fortiet. Han mente, at hans tilfælde måske havde en vis sammenhæng med det, der var sket i Læderstræde, og derfor følte han sig nu forpligtet til at sige, hvad der var overgået ham. Først efter svære overvejelser havde fået sig selv til at gå til politiet«.

Videre i artiklen hed det: »En aften havde han, som vi vil benævne N. N., truffet en ung mand udenfor et biografteater. Den unge mand

havde selv givet anledning til, at de var kommet i snak, og det endte med, at den unge mand var gået med ham hjem. Pludselig havde den unge mand optrådt meget truende. Han vilde have N. N.s tegnebog, hvilket han også fik. Ikke tilfreds med tegnebogens indhold forlangte røveren, at N. N. skulde tømme sit klædeskab. Da N. N. ikke vilde gå med hertil, blev røveren aldeles rasende. Røveren svang en tung kobberpande over hovedet på ham.

Artiklen slutter: »Politiet er af den opfattelse, at der foregår langt flere af den slags ting, end der bliver givet anmeldelse om. Det er beklageligt, for det gælder jo netop om så hurtigt som muligt at komme den slags farlige personer til livs«.

Til denne sidste bemærkning skal vi blot tilføje: *Ja — såmænd gør der så!* — Det sker i hovedstaden praktisk talt hver aften, at *de* homoseksuelle, der fattes så megen selvagtelse, at de uden skrupler nedværdiger sig til at søge deres partnere blandt denne bærme, der som glubske rovdyr ligger på lur efter at udnytte deres tilbøjeligheder, udsættes for sligt. I kraft af den »offentlige mening« har disse individer nemlig et »skandalevåben« i hænde, som ofte skal vise sig at være stærkt nok til at give dem held med deres lurvede og forbryderiske forehavender.

Fra en artikel i »B. T.« for 23. marts citerer vi af en samtale, bladet har haft med politikommissær J. Odmar, følgende udtalelser af denne:

»Disse unge mennesker, der lever i konflikt med loven, er af farlig karakter, og jeg er ikke i tvivl om, at der finder mange tyverier, røverier og pengeafpresninger sted. De unge mænd udplyndrer deres mandlige ofre, og disse vil ikke gå til politiet, *fordi de ikke tror på vor diskretion*. (Denne fremhævelse er foretaget af os. — Red.). Jeg kan forsikre om, at politiet udviser den allerstørste diskretion, og at anmeldernes navne ikke vil komme offentlig frem. Vi ved indenfor politiet ikke meget om denne samfunds bærme. Vort personkendskab er for ringe — og det er naturligvis beklageligt«.

Så vidt politikommissær Odmar i »B. T.«, og når vi har tilladt os at fremhæve politikommissærens udtalelse om de homoseksuelles *mangelende tillid til politiets diskretion*, er det fordi, vi finder anledning til et øjeblik at dvæle ved dette spørgsmål. Det er absolut rigtigt, at der i øjeblikket hersker en udbredt, men efter vor mening *ubegrundet* mistillid til politiet i så henseende, og det er vort inderligste ønske, at enhver —

der bliver udsat for noget i den retning — trygt vil henvende sig til politiet om hjælp. Man nærer en uden tvivl ubegrundet ængstelse for »registrering«; men hvordan i alverden skulde politiet dog have fornøjelse af at føre kartotek over folks seksualliv? — — Man har sikkert fuldt op at gøre med lovovertræderne.

Endelig er der de enkelte så fremsynede, som taler om »faren« i forbindelse med en eventuel besættelse af fremmed magt, der måske ikke den samme opfattelse af vort problem, som vore forstående danske myndigheder. — Jeg mener imidlertid, det vilde være tåbeligt at tro, at det politi, der den »9. april« viste sig i besiddelse af så stor konduite med hensyn til fjernelse af sådanne sager, der efter *vor retsopfattelse* ikke burde udleveres til en muligvis *umenneskelig* hård skæbne, ikke ved en eventuel gentagelse skulde vise sig atter at være på sin post. Lad os derfor benytte lejligheden til at udtale det som vor absolutte forvisning, at politiet ikke — som enkelte opfatter det — er at betragte som vore *fjender*, men vore *venner*.

Selvom vi på vort blads redaktion er opfyldt af den største beklagelse og medfølelse med de mennesker, der letsindigt giver sig udnytterne i vold og ved naiv tro hefter sig ved tilliden til et »venskabsforhold« mellem en som regel anstændig, ældre homoseksuel og en *subsistensløs*, ofte drikkædlig, 20-årig *plattenslager*, vil vi dog så kraftigt som muligt understrege, at det er *uværdigt*, og det er *tåbeligt*. Der findes såmænd de homoseksuelle, der måske af *ensomhedsfølelse* næsten holder »åbent hus« i deres hjem for denne gadens pøbel, som under påskud af »venskab« skaffer sig gratis logi, og så — iøvrigt uden at gøre times gavn — hutler sig igennem ved lidt sortbørshandel, plattenslageri og hvad der iøvrigt falder for. Disse tankeløse ensomme skal vide, at man ubevidst yder et nedværdigende bidrag til umoral, og de *forargede*, der har haft så ondt af vort blads *venskabsannoncer*, skal endvidere vide, at vor hensigt med disse *netop* har været den at give de homoseksuelle lejlighed til — under anstændige former — at søge kontakt med *ligesindede*, så alt det os uværdige kan undgås.

Der findes pæne og anstændige homoseksuelle nok ud over det ganske land, så hvorfor dog drage vor sag ned i et plan, der er os uværdigt? Det er vort ønske med vore annoncer at knytte venskaber af *virkelig værdi*, og det er vor opgave at få de homoseksuelle til at lade alle dem i fred,

HVORFOR ER VI SÅDAN?

Af *Homophilos*

III

Hvorfor sker nu alt dette, som det almindelige menneske ikke begriber, og som kun enkelte af de mest fremmelige psykiatere kan forklare? Hvorfor skal en vis procentdel af menneskeheden lide så meget ved at være anderledes end det store flertal? — Ja, man kunde også spørge, hvorfor udviklingen skal gå i stå. Det vilde den jo nemlig, hvis vi alle fortsatte med at være som flertallet. De repræsenterer det ordinære pattedyrsprincip, og det kan vel ikke være meningen, at det skal gælde i al evighed. Hidtil er udviklingen jo ikke blevet stående ved knopskydning, selvbefrugtning o.s.v., som vi kender det fra lavere livsformer. Æglægning er vi også kommet bort fra, og naturen kan sikkert skabe andre former for forplantning end pattedyrets.

Vi skal ikke her komme ind på de forskellige metafysiske, åndsvidenskabelige eller okkulte teorier om den kommende forplantningsmetode, men de findes altså, og efterhånden er masser af mennesker indstillet på, at en ny mennesketype uden pattedyrets præg er begyndt så småt at vise sig. Her skulde de såkaldte homoseksuelle, d.v.s. de dobbeltpolede mennesker, være en nødvendig gennemgangsform, men der må naturligvis være tale om en tusindårig udvikling. Alt dette skal vi ikke her tage stilling til. Det nævnes kun i forbigående for at vise, at vi ikke er de eneste, der søger at give de homoseksuelle en ordentlig plads i verdensudviklingen.

At vi er en ny mennesketype, det tredje køn, under udvikling, er der ingen tvivl om. Og det præger hele menneskeheden i forskellig grad. De endnu talrigere biseksuelle og ægteskabsprincippets degeneration er tydelige tegn. Flere og flere kvinder bliver uegnede til at føde børn, og

der i virkeligheden slet ikke er som os, og som kun under een eller anden form snylter på vor godgørenhed. Dette kan formodentlig hverken offentligheden eller myndighederne have noget imod. Det er i det hele taget min tro, at når I i øjeblikket å — så forargede rigtig har fået tænkt jer om, vil I uden tvivl erkende, at både vor forenings og vort blads tilstedeværelse i virkeligheden slet ikke burde være så forargeligt endda.

stadig flere mennesker lever i »de ulykkelige ægteskabers zone«, som forfatteren Martinus kalder det i sit tankevækkende værk, »Livets Bog«, der også beskæftiger sig en del med de seksuelle poler. En stadig større forståelse af vort problem viser sig rundt omkring, men vi må regne med mindst forståelse hos de mennesketyper, som er *mindst* dobbeltpolede. Jo mere enkeltpolede, desto nærmere dyreriget!

Vi lever midt i de fødselsveer, som går forud for fremkomsten af den nye mennesketype. Ja, man kan sige, at vi homoseksuelle repræsenterer selve veerne. I hvert fald føler vi en stærk sjælelig smerte, og at det almindelige menneske finder vor kærlighedsform uskøn, kender vi indtil trivialitet. Det er imidlertid udelukkende, fordi man hænger sig i tradition og de ydre former. I det gamle Grækenland og i andre kulturer har homoseksualitet jo været i høj grad anerkendt. Den anerkendelse vil vi også vinde frem til igen. Alene det, at så mange mennesker i vor tid har »en rem af huden«, lover godt.

Sagen er jo den, at vi alle er under udvikling mod den nye mennesketype, »det tredje køn«, som faktisk ikke er noget køn, fordi begge de gamle køn vil være ligeligt repræsenteret i hvert enkelt menneske. Vore dages homoseksuelle danner fortroppen i denne udvikling, men det er tydeligt, at alle mere eller mindre er præget deraf. Begge køn bliver i stigende grad repræsenteret i hvert menneske. De gamle grove mennesketyper af enten maskulint som feminint tilsnit forsvinder mere og mere og giver plads for de forfinede typer, som foreløbig er mest fremherskende i byerne. Man ser flere og flere feminine mænd og maskuline kvinder.

Dette viser sig også i den rent praktiske virksomhed. Kvinderne tager i øget udstrækning mændenes arbejde, mens mange mænd til gengæld tager et husligt job. Se, hvordan kvinderne driver sport, mens mange feminine mænd ikke interesserer sig for den slags. De har en vis veghed, som er kommet i stedet for tidligere tiders mandighed og ridderlighed. Den mandige mand og den blide jomfru i gammeldags forstand er efterhånden blevet et sjældent fænomen. Det er tydeligt, at der allerede er sket en vis udligning i kønsforskellene, både sjæleligt og legemligt.

Vi har nævnt den forfinelse, der allerede mange steder viser sig i legemsformen, fordi menneskene er på vej til at blive dobbeltpolede. Der er grund til at antage, at denne udvikling vil fortsætte, således at det legemlige hos en kommende menneskehed vil følge trit med det sjæle-

lige. Den homoseksuelles problem ligger jo *udelukkende* i dette, at offentligheden bedømmer den pågældendes køn på grundlag af legemet, mens det, der er bestemmende for den seksuelle dragning, er noget indre sjæleligt. Man vil således se, at der slet ikke er tale om noget patologisk eller unaturligt. Den homoseksuelle er sjælelig sund, men han er nødt til at bruge det legeme, han har fået, selv om den offentlige mening forarges. Mod dumhed kæmper jo selv guderne forgæves!

Der er flere teorier fremme om, hvorfor et menneske fødes med f. eks. en kvindelig sjæl i en mandlig krop. De, som tror på, at man har levet i en tilværelse før denne (reinkarnation), kan forklare problemet på den måde, at den, der i dag er født som mand, har været kvinde i forrige liv og derfor stadig er præget deraf sjælelig set. Andre mere materialistisk indstillede forklarer det hele som en forstyrrelse i hormonproduktionen. Vi skal ikke her tage stilling til denne side af sagen. For os er det nok at slå fast, at den homoseksuelle ikke er et unormalt menneske og langt mindre et umoralsk individ. Uden egen skyld er den homoseksuelle født med et sjæleliv, der efter almindelige begreber ikke svarer til det legeme, den pågældende optræder i. Andet og mere er der ikke at sige til den ting.

Men naturligvis kan man ikke med rimelighed forlange, at sådanne mennesker, som ofte er særdeles værdifulde samfundsborgere, kultiverede, kunstneriske og intellektuelle, at de skal leve et glædesløst liv, blot fordi deres form for erotik mishager nogle selvretfærdige enkeltpoletter. Fuld livsudfoldelse i privatlivet er ethvert menneskes naturlige ret. Desværre tror mange mennesker, at de homoseksuelle bruger uæstetiske metoder i deres samliv. Dette er vistnok ret sjældent. I virkeligheden findes der mange rent sjælelige forhold mellem homoseksuelle af David-Jonathan typen, som er særdeles sublime i sammenligning med de mange plumpe forhold, der vitterlig eksisterer i den af mange højt besungne heteroseksuelle kærlighedsform. Men dem om det. Vi ønsker kun at have vort særpræg i fred. Vi ligger ikke samfundet til byrde på nogensomhelst måde og er *fuldkommen* uskadelige. Vort eneste ønske er at få fred til at leve vort liv med den natur, der fra fødslen blev nedlagt i os. Det må være en selvfølgelig menneskerettighed i et samfund, der hviler på demokrati og humanisme. Vi er sådan, som vi er, fordi vi ikke kan være anderledes!

BØR »VENNEN« FORBYDES?

Det pseudo-demokratiske — undskyld socialdemokratiske — blad »Ny Tid« i Ålborg kredser stadig om os ligesom en forbryder omkring gerningsstedet. Der var store artikler i søndagsnummeret både den 6. og 20. marts, hvor »Vennen« og det homoseksuelle problem omtales. Og som et udslag af det uheldige dagblads særlige sans for »demokrati« opstilles det spørgsmål, om »Vennen« ikke burde forbydes.

Er det ikke yndigt i hundredåret for grundlovens givelse at se en avis frækt gå ind for censur og ophævelse af ytringsfriheden? »Ny Tid« mener, at vi kan blive farlige for den ubefæstede del af ungdommen, som står på vippen og ligeså godt kan vælge homoseksualitet som heteroseksualitet. Idet vi incasserer den indirekte kompliment, der ligger i forventningen om vort arbejdes effektivitet og vor erotiske forms dragende virkning, må vi samtidig sige, at der var meget her i vort samfund, som skulde forbydes, såfremt ungdommen skulde undgå fristelser.

Men »Ny Tid« har ganske misforstået situationen. Vi har ikke startet vort tidsskrift for på nogen måde at gøre propaganda for homoseksualitet. Naturen sørger i tilstrækkelig grad for at forsyne os med følelsesfæller, og vi behøver absolut ikke flere. Vi henvender os slet ikke til de unge i pubertetsalderen, alene af den grund, at vi ikke ønsker at have noget med mindreårige at gøre. Straffelovene er i sig selv et tilstrækkeligt værn på dette område, så »Ny Tid« kan spare sig alle bekymringer. Men hensigten med skrivelserne er jo også kun at skaffe »godt stof«.

Det kan nævnes, at ingen kan optages i vor organisation »Forbundet af 1948«, før de er *fuldmyndige*. Vor opgave er at give offentligheden reel besked om vort problem, så vi kan få lov til at følge vor natur i fred og relativ forståelse. Desuden ønsker vi at give de mange ensomme og fortvivlede mennesker i vore rækker åndelig hjælp og skaffe dem i kontakt med ligesindede. Vi ser ikke rettere, end det er en kærlighedsgerning, vi her udfører. Og der er jo også grund til at understrege, at netop dette, at vi søger at sætte vore følelsesfæller i kontakt med hinanden, i det lange løb må bevirke, at udenforstående lettere får lov til at gå i fred. Vort arbejde er af både oplysende, social og præventiv natur.

»Ny Tid« bragte ved samme lejlighed et interview med amtslæge Bangslev, som dog ikke just imponerer med sin viden på dette felt. Han

mener også, at de unge let lader sig påvirke og nævner et eksempel på en virksomhed i København, hvor indehaveren var homoseksuel. Man konstaterede da, at alle de unge mennesker, der kom i virksomheden, efterhånden blev homoseksuelle. Iøvrigt tilføjer amtslægen, at homoseksualitet er langt mere udbredt, end de fleste tror, og at det er hans indtryk, at den har taget et stort opsving i Ålborg i den senere tid. (Det gælder for hele verden. Red.).

Til amtslægens udtalelser kan der være grund til at tilføje, at ingen lader sig overtale til homoseksualitet, uden de er født med en tendens dertil, og *den vil slå igennem før eller senere i livet*. Er det da ikke langt bedre, at den unge mand bliver klar over sin indstilling så tidligt, at han kan undgå et af de ulykkelige ægteskaber, som er så almindelige netop af denne grund? Amtslægen nævner selv et eksempel på en gift mand med kone og børn, som havde homoseksuelle forbindelser udenfor ægteskabet. Dette er ikke særlig usædvanligt. Sådanne mennesker kan godt have samleje med konen, men den *sjælelige* tilfredsstillelse får de kun i et homoerotisk forhold.

Eksemplet med virksomheden, hvor den homoseksuelle indehaver efterhånden fik et personale, der udelukkende var homoseksuel, er på ingen måde noget bevis for, at heteroseksuelle så let lader sig »omvende« til homoseksualitet. De virkelige heteroseksuelle vil føle væmmelse ved homoseksualitet, så dem er der ingen »fare« for. Iøvrigt kan vi vanskeligt tilbageholde et lille smil over folks angst for, at for mange skal komme over på vort hold. Der må jo åbenbart være en ikke ringe charme forbundet dermed, siden fristelsen er så stor! Hvad den omtalte forretnings-indehaver angår, da er vi mest tilbøjelige til at tro, at han ikke har »omvendt« nogen, men simpelthen gennem årene har udvalgt og med hensigt ansat mennesker med samme indstilling som han selv. Det er jo da så ligetil.

Til slut oplyser amtslæge Bangslev meget fornuftigt, at de homoseksuelle ikke kan »bekæmpe« deres »unormalitet«, da den skyldes, at kønskirtlerne producerer forkerte hormoner. Yderligere tilføjer han: »Når der er tale om voksne mennesker, gør de homoseksuelle ikke nogen større skade, og det er i hvert fald ikke strafbart«. — Men »Ny Tid« mener altså, at det var bedst, om politiet kom til det resultat, at »Vennen« burde forbydes. Det tror vi nu nok, politiet er for klogt til. — Mon ikke det

kan trøste »Ny Tid«, at vi sikkert allerede var blevet forbudt, om det lod sig gøre? De reaktionære kræfter er jo stadig stærke, men at de lever stærkest i et arbejderblads spalter, havde vi dog ikke ventet os. Konkurrencen på bladmarkedet i Ålborg er nok hård!

Den 20. marts fortsatte »Ny Tid«. Nu havde man fået fat i en ulykkelig homoseksuel kvinde (forudsat, at det hele ikke er opdigtet), som blev brugt til at overfalde vort arbejde. At hun ikke har anelse om vort virkelige formål lyser ud af spalterne, og hendes dom afgives derfor på et pinefalsk grundlag. Men det er lige vand på »Ny Tid«s mølle, at det kan få »en af vore egne« til at ønske »Vennen« forbudt. Og så er der endda det ejendommelige ved det, at hendes udtalelser røber den ulykkelige sjæl, som kun kan få hjælp eet eneste sted: *hos os!*

Inkonsekvens er der også i højeste grad i udtalelserne, så vi får mistanke om, at der foreligger et falsum. »Vennen«s oplysningsarbejde fordømmes, fordi den pågældende kvinde mener, at der bør være *ro* om vort problem. Men så siger hun, at hun har udleveret sin dybeste hemmelighed, fordi hun følte, at hun havde pligt til det, ikke alene for sin egen skyld, men *for de mange andre, der lider med hende, og som måske ikke har ordet i deres magt*. — Ja, men det er jo lige netop »Vennen«s program. Videre siger hun, at hun tror, hun kan skrive sig fri, så hun kan få fred i sindet; ja, hun føler det som sin pligt at skrive en bog herom, fordi det jo ikke alene er hendes problem.

Kan man tænke sig noget mere inkonsekvent? Den pligt, som hun foreløbig fabler om at indfri, er vi andre i fuld gang med at føre ud i livet. Og vi fordømmes, fordi vi allerede har gjort det, som hun selv finder er en pligt at gøre. Har interviewereren gjort i nælderne og selv digtet det hele, eller er den stakkels kvinde ude af stand til at tænke logisk? Vil hun skrive fornuftigt, står vore spalter hende åbne. Vi er som sagt de absolut eneste, der kan hjælpe hende, men det hører forresten ikke til god tone at besudle sin egen rede!

Homophilos.

Den offentlige mening er en vulgær, uforskammet, anonym tyran, der med vilje gør livet surt for enhver, der ikke vil nøjes med at være gennemsnitsmenneske.

Dean Inge.

Læsere, som er interesseret i ferieudveksling med hollandske følelsesfæller, bedes snarest returnere medfølgende blanket i udfyldt stand til box 809.

EN BREVVEKSLING OM REGISTRERING

København Ø., den 24. marts 1949.

Herr politikommissær J. Odmar,
Politigården, København V.

Som et led i vor forenings og vort blads bestræbelser for at yde vor medvirken til at komme alle uheldige elementer til livs, som altid har draget fordel af den »offentlige menings« begreber om homoseksualitet, tillader vi os hoslagt at fremsende kopi af en artikel, vi har tænkt os at bringe i vort næste nummer. (Er trykt andetsteds i dette hefte. Red.).

Som De endvidere fremsætter formodning om i Deres samtale med dagbladet »BT«, er det også *vor* opfattelse, at mange homoseksuelle altfor ofte afholder sig fra at anmode politiet om bistand til forbrydernes uskadeliggørelse. Det er vor mening, at mange af hensyn til faren for en eventuel fremtidig besættelse afholder sig fra at gå til politiet, idet vi ofte i vore læserbreve sporer en næsten panisk skræk for, at eventuelle henvendelser vil medføre »registreringer«, der muligvis på et senere tidspunkt i livet vil kunne foranledige ubehageligheder, f. eks. ved afhøringer i seksualforbrydelsessager. Som vi har anført i vor artikel, er det vor overbevisning, at politiet *ikke* er interesseret i sådanne registreringer udover for de tilfældes vedkommende, hvor der foreligger *forbrydelse*.

Det vil være af stor betydning for oprettelse af det manglende tillidsforhold mellem de homoseksuelle og politiet, om politikommissæren vil være ulejlighet med overfor vore læsere at fremsætte en udtalelse herom. Desto kraftigere betonet, desto mere virkningsfuldt og nyttigt til fremme af en samfundsnyttig opgave.

Det er vort ønske, at denne henvendelse ikke må blive opfattet som en utidig nysgerrigheds-tilkendegivelse for de mere interne politianliggender, og i håb om at måtte høre nærmere fra Dem, forbliver vi

Deres ærbødige

FORBUNDET AF 1948

København V., den 26/3 1949.

Forbundet af 1948,

Postboks 809, København Ø.

Under henvisning til Deres skrivelse af 24. marts 1949 kan jeg på redaktionens forespørgsel give følgende udtalelse:

»Der bliver *ikke* i Københavns opdagelsespoliti foretaget nogen registrering af homoseksuelle personer, idet kønslig usædelighed mellem personer af samme køn falder udenfor det strafbare område, når der ikke foreligger særlige strafbegrundede omstændigheder såsom indgreb i handlefriheden, angreb på unge menneskers kønssædelighed, offentlig forargelse o. l.

Homoseksuelle personer, der holder sig udenfor straffelovens rammer, vil derfor altid trygt kunne henvende sig til kriminalpolitiet med deres anmeldelser uden at frygte for »registrering« eller andre ubehageligheder.

Navnlig tyverier og røverier af farlig karakter, som f. eks. det i »Politiken« nævnte tilfælde, og først og sidst afpresning, bør altid anmeldes snarest.

De homoseksuelle, der har haft eller bliver beskyldt for at have haft f. eks. omgang med mindreårige e. l., og som følge deraf er genstand for afpresning, måske i årevis, vil jeg rent privat give det råd: Henvend Dem til chefen for det stedlige politi og betro Dem til ham«.

Deres ærbødige

sign. J. Odmar,
politikommissær.

Bort med »ismerne«

Det har været mig en glæde at læse de første numre af »Vennen«. De er i det store og hele holdt i en stil, vi kan være bekendt, og Morten Quistgaard fortjener højeste anerkendelse for sit smukke omslag.

Må jeg blot anholde een ting, nemlig ordet homo-seksualisme, der et par gange har generet mig. Skal vi ikke være enige om at holde os til endelsen »seksualitet«? Bortset fra, at endelsen »isme« i de senere år af altfor velkendte grunde har fået en odiøs klang, synes jeg, at udtrykket er meningsløst. Jeg vil til enhver tid finde mig i, at folk siger, jeg er

homoseksuel, men jeg koger af raseri, hvis nogen påstår, jeg er »homoseksuel«. Det første siger noget om følelser, det andet noget om handlinger.

Ordene »homoseksualisme« og »homoseksuel« er efter min mening skældsord i munden på mennesker, der vil pådutte os, at vi kun er homoseksuelle og kun »udøver« homoseksualitet. Og skal vi ikke være enige om, at det seksuelle trods alt kun er een side af vort jeg. For mit vedkommende fremhæver jeg altid, at jeg også er blåøjet, mørkhåret, sentimental og har et erhverv, der ofte beskæftiger mig indtil 12 timer i døgnet.

Anti-ist.

P.S.: Ej heller tror jeg, at en brander som den i januar-nummeret om KFUK, der inviterede til bøssefest, gavner nogen steder — tværtimod!

— — —
Vi er ganske enige med indsenderen om det uheldige i »isme«-formen, og som man vil bemærke, undgår vi den også her i »Vennen«. Red.

Om kvinders indbyrdes kærlighed

Vi kvinder må beundre de modige forfatterinder, som skriver om homoseksualitet. I første række står vel nok *Radclyffe Hall*, der for mange år siden skrev »Ensomhedens Brønd«.

Senere har vi jo haft nogle stykker herhjemme. Jeg vil blot nævne *Agnete Holck's* »Et Vildskud«, som tilforladeligt og smukt fortæller om kærlighed mellem kvinder — netop som den former sig for os. Endvidere *Karen Aabye*, der i trilogien »Det skete ved Kisum Bakke« følsomt og fint — i glimt — beretter om kærlighedsforholdet mellem Irene Brammer og Antoinette Mallah. I samme forfatters sidste bog »Branden i Magasin du Monde« finder man en kvindelig person, der slår et vældigt forsvarsslag for de »anormales« berettigelse.

Ja, der er flere bøger, som behandler samme emne, men af dem, jeg har læst, fortælles der i de her nævnte absolut finest og kønnest. Må dette være en varm tak til de modige. Hvis flere forfattere vilde skrive gode bøger om dette emne, vilde anderledes tænkende måske lidt efter lidt få deres skæve syn på mennesker af vor slags revideret. Deres dømmesyghe bunder jo meget i absolut uvidenhed om det sjæleliv, der røres i os, og som tit vanskeliggør vor stilling i samfundet. Vera.

FRA LIVETS ARENA

Vor hollandske broderorganisation afholdt ved fastelavnstid et maskebal, som havde samlet ca. 200 kostumerede medlemmer i Amsterdam. Det var fantastisk og helt igennem storartet, meddeler vore hollandske kolleger.

★

En af vore svenske læsere fortæller, at han for nogen tid siden overværede et diskussionsmøde i Stockholm, der var arrangeret som et angreb på homoseksualiteten. Imidlertid blev resultatet lige det modsatte, takket være at flere forsvarede denne indstilling på meget overbevisende måde.

★

Da næste nummer af »Vennen« bliver det sidste af 1. halvår, erindrer vi læserne om, at de i god tid må indsende annoncer om bekendtskaber, som ønskes opnået i ferietiden. Det vil være praktisk i annoncerne at opgive, hvilken landsdel man skal feriere i. Læsere, som er interesseret i ferieudveksling med ligesindede i Holland og Schweiz, bedes snarest melde sig til Box 809, København Ø.

★

Den uhyggelige mordaffære i Læderstræde, hvor en stakkels homoseksuel organist blev dræbt af røvere, som havde misbrugt hans gæstfrihed, maner til eftertanke og forsigtighed. De mange afhøringer af vore følelsesfæller har nok været ubehagelige, skønt politiet lovede fuld diskretion. Men det vigtigste er, at forbryderne blev fundet, og det tjener politiet til ære, at det skete så hurtigt.

★

Arkitekt Poul Henningsen skrev i »Information« den 18. marts i sin kritik af radioprogrammet, at de rædselsfuldeste ting synges på slettest mulig måde i radioen — bare de ikke støder an mod den dårlige smag eller indeholder nogensomhelst dristig tankegang, som måske kunde ruske lidt op i folks vaneforestillinger. Tag en fransk melodi som »La mer«, indsunget bøsset og krukke af Charles Trenet, men med kvalitet. Den synges i den danske radio af en fad herre i en fad dansk oversættelse uden rytme, uden spænding, uden musikalitet.

Takst: 20 øre pr. ord, som vedlægges i frimærker samtidig med bestillingen. Indsendes til Forbundet af 1948, postboks 124, Ålborg, senest den 20. i måneden.

Svar til nedenstående annoncører sendes til postbox 124, Ålborg, med angivelse af annoncens mærke.

Sirlige, underholdende, friske og intelligente bekendtskaber søges i provinsen af 37 årig høj, mørk, slank københavnere. Billet mrkt. 717.

Ung mand, 24 år, 167 cm høj, lysblond, slank, ikke nogen skønhedsåbenbaring, savner en maskulin, høj, præsentabel ven, 30 år eller derover, dog ikke aldersrentenyder. Af interesser: klassisk musik, teater, bøger, friluftsliv og hjemlig hygge. Foto udbedes og vil blive returneret. Diskretion en æressag. Billet mrkt. 716.

Håndværker, 47 år, søger bekendtskab med en mand ikke under 50 år. Interesser: frimærker og litteratur. Billet mrkt. 680.

Embedsmand, ca. 60 år, ønsker forbindelse med gode venner og følelsesfæller i såvel Sverige som i Danmark. Er bosat i Stockholm. Billet mrkt. 602.

Selvstændig forretningsmand, 42 år, søger venskab med ligestillede dannede herrer på 45—55 år. Billet mrkt. 0028.

Rolig, kultiveret ung mand, jøde, i overordnet, selvstændig stilling og med hyggelig hybel i København, ønsker forbindelse med ligesindet absolut maskulin mand for sammen at tilbringe week-end og ferierejser. Billet mrkt. »venskab« 762.

Ung, selverhvervende forretningsmand, høj og kraftig, søger kammerat til fælles adspredelse. Billet mrkt. »København« 1000.

Ung mand, 21 år, udlært i kontorfaget, søger stilling 1. maj eller senere i København eller provinsen. Billet mrkt. »Arbejde«.

Ung mand, meget sproginteressert, ønsker korrespondance med »vaks« ung mand, 20—30 år, gerne studerende eller lignende. Gerne een, som er meget dygtig i engelsk og især fransk. Dog ingen absolut betingelse, — nej, alle breve velkomne. Gerne foto. Billet mrkt. »Garçon« 190.

FORBUNDET AF 1948

Optagelse i denne eksklusive forening kan ske på særlige betingelser. Abonnenter på »Vennen« har billigere kontingent. Forlang nærmere oplysninger ved at skrive til:

FORBUNDET AF 1948

POSTBOX 124 . ÅLBORG